

Når loven bliver til en forestilling.

Eller ...

Når forestillingen bliver til "LOV".

Der er et land, der hedder **DANMARK** – ikke fordi nogen har skrevet det sådan i et pas, men fordi nogen havde hugget det i sten.
Et land, hvor alt har en lov.
Og hvis der ikke findes en lov, finder man hurtigt på en.

Længe før nogen havde opfundet ministerier og udvalg, stod der i *Jyske Lov*, at "*med lov skal land bygges.*"

En smuk tanke – hvis man ellers ved, hvad man bygger med.

Siden da har danskerne bygget flittigt med paragraffer, bekendtgørelser og cirkulærer, som andre folk bruger mursten og mørtel.

Kongen fik i sin tid æren af at stadfæste det hele. Han skrev under, fordi han havde magten. Senere fik folket magten – men kongen beholdt underskriften.
Det kaldes kontinuitet.

I Statsrådet mødes man stadig den dag i dag, for at underskrive love.

Her forelægges forslagene "*i forestilling*".

Et dejligt ord, *forestilling*.

Det kan betyde: – en fremlæggelse, – en idé –

eller et teaterstykke.

Ingen ved længere helt hvilket.

Men alle spiller med.

Det hele skrives pænt ind i noget, man kalder en *forestillingsprotokol* – et dokument, som offentligheden ikke må se.

Det er praktisk.

For man ved jo aldrig, hvad virkeligheden kunne finde på at spørge om, hvis den fik adgang til kulisserne.

Siden er lovene blevet trykt, kopieret, digitaliseret og læst højt for folket som salmer.

De fleste nikkede.

Det stod jo skrevet – og det er som bekendt det vigtigste i et land, hvor man staver sandheden med stort.

Men en gang imellem, midt i al den myndige orden, er der nogen, der spørger:

"Hvis kongen ikke har magt – hvorfor skal han så stadig skrive under?"

"Og hvis det hele blot er en forestilling, – hvem er så publikum?"

Spørgsmålet blev for nylig stillet af et barn, der havde læst *Jyske Lov* og set nyheder samme dag.
"Hvis alt det, de siger, bare er en forestilling – hvem bestemmer så, – hvornår forestillingen er slut?"

Der blev stille.

De voksne så på hinanden.

Nogle begyndte at bladre i gamle bøger.

Andre lukkede deres mapper lidt for hurtigt.

For første gang i lang tid kiggede nogen op mod scenen i stedet for ned i programmet.

Og da lyset igen blev tændt, stod kongen dér – midt på scenen – uden kostume.

Ingen sagde noget.

Men noget var forandret.

For når først man har set, at loven står nøgen, kan man ikke længere klappe ad forestillingen.

Sune Sejer Nielsen 30-10-2025